

отъ трета, надписъ: „Въ царствованія російскаго императора Александра II и подъ главнимъ началствомъ генералъ-лейтенанта Радецкаго 15-й Юня 1877 г. переправа черезъ Дуная у Зимници и бой у Сисгова“, а на четвъртата сж написани участвовашиятъ въ боя полкове, баталиони, сотни, батареи и прч.

Тържественното влизане на руситѣ въ Свищовъ.
Слѣдъ прогласяването на войната, турцитѣ въ този градъ когато се срещали на улицата, особно пакъ по кафенетата, разговора си захващали съ тия думи: *Ингилизъ бракмасъ москофу мурабе ачснъ дволете; диннемеъзъ исе, о ездежекъ кафасънъж* (Англия нѣма да остави московеца да отвори война на султана, ако непослуша, тя ще му смаже главата).

Турцитѣ напълно вѣрвали, че по никой начинъ Англия нѣма да допусне да преминатъ руситѣ Дунава, та никакъ не се безпокоили отъ снованъето имъ по срещния брѣгъ и така си живѣли, като че се намиратъ на 500 килм. далечъ отъ руситѣ или вѣчна пропастъ да ги раздѣля едни отъ други. Нъ когато руската войска почнала да се трупа срещу Никополъ и находящитѣ се турски войници въ Свищовъ взели да говорятъ, че руситѣ ще преплуватъ Дунава при този градъ, гдѣто били докарали и нѣколко хиляди такива конѣ, които шомъ се хвъргали съ всадника отъ единия брѣгъ, на другия се намирали, (вищовекитѣ турци намислили — ако преминаването на руситѣ съ осжществи, да изпълнятъ една отъ священнитѣ заповѣди на корана. Тѣ съставили два списъка — единий за мъжетѣ, които да бждатъ избити, като съчувственници на руситѣ, а другия за красивитѣ жени и моми, които да закаратъ съ себе и рѣшили: шомъ се извѣстятъ за преминаването, да исколятъ мъжетѣ, да забератъ женитѣ и да избѣгнатъ. Обаче, отъ ненадѣйното появяване на руситѣ подъ Свищовъ, турцитѣ всичко забравили и всякой единъ припекъ да предвари и докачи нѣкоя кола или конь отъ българетѣ, да натовари каквото може, или пъкъ да впустне нѣщо въ джоба, или мушне въ пояса си и колкото е възможно по-скоро да бѣга, тѣй щото, тукашното българско население, което въ много въстания е давало жертви, при освобождението си било щастливо да се избави безъ всяка жертва, освѣнъ единъ българинъ, който билъ убитъ, защото поискалъ паритѣ си отъ нѣкой турчинъ.